

P. CERNA

POEZII

BUCUREŞTI

«MINERVA», — Institut de Arte
Grafice și Editură. — Bulevardul
Academiei 3. — Edgar-Quinet, 4.

1910

EDITURA INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «MINERVA»,
B-DUL ACADEMIEI 3, — STR. EDGAR QUINET 4.

Reproducerea oprită.

I S U S

*Ai fost un om săi pătimit ca dânsul...
Un Dumnezeu — cum te credeau părinții —
Plutește 'n veci de-asupra suferinții;
El nu ne poate înțelege plânsul.*

*Pe Dumnezeu, de l-am vedeat în cuie,
Cu pieptul plin de lănci, cu chipul supt,
Am spune că-i un joc, dar jertfă nu e:
El din ființa lui nimic n'a rupt.*

Dar Tu ai săngerat pe negre căi,
Supt umilinți ce nu le știe cerul;
Tu ai gemut, când te pătrunse fierul,
De-ai tremurat și ucigașii tăi.

Si ochii tăi cei blânzi se înnoptără,
Si gura ta s'a 'nvinești de chin,
Si duhul tău, ce nu putea să moară,
A smuls din trup suspin după suspin...

Un om, un om, prin patimile tale!
Si totuși cât de sus, lumina mea,
Te-a înălțat răbdarea sfântă-a ta!
De mila ta, la glasul tău de jale,

Să se deștepte morți de mii de vremi
Şadâncul lumii să se infioare,
Iar Tu — să ai privirea iertătoare,
Un om să fiu — și tot să nu blestem!..

Cum au putut să stee laolaltă
Atâta chin și atâta bunătate?
Se rătăcește mintea și nu poate
Să te urmeze 'n lumea ta înnaltă...

* * *

Al nostru ești: al celor slabî și goi —
Pământ fi-e trupul și 'n pământ s'ascunde,
Dar umbra ta rămase printre noi
Si inima-mi te simte orșiunde:

De sufletul ce-a întâlnit mizerii
Si cu obolul său le-a vindecat,
Te-apropii lin, prin negura tăcerii,
Si strângi în tañă mâna care-a dat;

Apostolului răsplătit cu ură,
Tu-i spui: Mergi, nu ești singur în durere!
Si gura fi-o 'nfrâștești cu sfânta gură
Ce-a semănat nădejdi și mânghiere;

*De cel ce gême, neputând să moară,
Apropjii cupa liniștii de veci,
Mereu sporește-a inimii comoară
Și drum de zâmbet lași pe unde treci...*

*Al nostru ești! Ce ochiu văză vr'odata
Că te-ai suiat la cer, purtat de nori?
Ce gând nebun svârli această pată,
Pe cel mai mare dintre visători?*

*Putut-a oare sufletu-ți să fugă
La cei senini și fericiți din cer,
Când jos, prin murmur de chin și rugă,
Atâtea brațe tremură și-l cer?*

*Nu, nu! Ale Golgotei reci piroane
Nu te-au lipit atât de strâns pe lemn,
Când te-a legat de acest pământ nedemn
Nemărginirea rănilor umane.*

*Atâtă timp, cât lutul n'o să crească
Copii asemeni chipului tău sfânt;
Atâtă timp, cât liniștea cerească
Nu se coboară 'n inimi pe pământ;*

*Cât timp nu vezi aieve tot ce seameni
Și ochii toți de plâns n'or fi deșerți,—
Atât de mult Tu, cel născut din oameni,
Va trebui să măngâi și să ierți;*

*Atât de mult vei auzi jelire
Și rana ta va săngeră mereu —
Îmblânzitor de oameni prin iubire,
Tu ti-ai ales destinul cel mai greu!*

*....Dar, când vei smulge 'ntreaga omenire
Din somnul lung al greului răbdat,
Când nu va fi nici chin, nici rătăcire,
Atunci Tu zâmbi-vei împăcat;*

*Atunce numai îngerul hodinii
Va cobori subt ochiu-ți înțelept:
Îți va culege de pe frunte spinii
Și-ți va închide rănilile din piept.*

DIN DEPĂRTARE

*Nu ti-am vorbit vr'odată, și pe ferești deschise
Nu ti-am trimis buchete, stăpâna mea din vise,
Ci numai de departe te-am urmărit adese,
Illuminat de gânduri nespuse, ne'nțelese...
Înfioratu-mi suflet nu s'a'ntrebat vr'odată,
Făptura ta de zee pe cine îl imbată; —
Ce frunte se 'nnorează, gândind că steaua lină
Împarte și la alții bogata ei luntină?...*

Nimic nu știu de tine, senina mea iubire —
Dar ochii mei, în cale-ți, culeg numai uimire;
Cărarea mea pustie se umple de lumină,
Încât mămpac cu viața-mi și uit că mi-ești străină... —
Ce vrea și unde merge un fulger? Cui ce-i pasă..!
Destul că face noaptea, o clipă, mai frumoasă.

Dar une-ori, când luna e prea strălucitoare,
Din adâncimea serii vin vrăji turburătoare —
Aș vrea să cânt, să cuget, dar nu măndemn..., nu pot...
O rază de mătinge, eu mă cutremur tot,
Șătăt mă simt de singur, că mănfior, de teamă,
Și ochii mei, din umbră, lumina ta o chiamă...
Atunci, m'abat pe drumuri de sufletul tău pline,
Și sufletul meu prinde din nou să se nsenine,
De cum te-arăți privirii setoase, de departe,
Strălucitoare, pură, ca mugurii de Marte...

Dar azi, îmi ești departe. — Te fură alte zări
În țara primăverii ș'a vecinicii visări.
N'ai fost a mea, dar tremur, de parcă te-am pierdut,
Și nmărmuresc cu ochii în întuneric, mut...

Știu bine că ești dusă, dar te aştept mereu,
Și clipele-așteptării curg tot mai trist, mai greu,
Căci nu mai licărește îndepărtatul geam
Și nu-mi mai ieși în cale — și doar atât ceream...
Vei reveni vr'odată? — Mai bine aș fi vrut
Săñchid adânc în mine un dor necunoscut;
Dar a crescut atâta, de când cu plâns s'adopă,
Că'n sufletul meu singur n'a mai putut să'ncapă ...
Tu arde-aceste rânduri și cată, visătoare,
Cum izbucnește para din ele — și cum moare...
E flacăra ce'n tañă ființa-mi pustiește,
Dar în vrăjitu-mi suflet nu moare, ci tot crește...

O creangă, pe cărare, s'aplecă somnoroasă;
Izvoarele stau mute, iar Noaptea — o crăiasă —
Păsește aiurită, ca visurile mele,
Mișcând, la pasul vremii, hlamida ei de stele.

Eu trece, gândind la tine, la țara 'n veci senină,
Iar ochii mei, în lacrămi, de câte-o stea s'anină...
Și iată!... steaua cade spre fămurile-acele,
De parcă se'nfrătește cu dorurile mele ..
Ea-ți duce o solie de plâns și de noroc:
Tot sufletu-mi se pierde pe urma ei de foc...

E C O U R I

*Când, după zile lungi de jale
Ce-au mângâiat un trist amor,
Vă întâlniți pe aceeași cale,
Înlănțuiți de-același dor,*

*Grădinile în mii de fețe
În cinstea voastră infloresc,
În crâng v'adastă cântărețe,
Ce numai pentru voi doinesc;*

*De desnădejdi de mai 'nainte
Acuma să zâmbiți vă vine
Șun gând vă luminează 'n minte.
Că viața-i cel mai mare bine.*

*Pe toate pune stăpânire
A voastră inimă măiastră ...
Nu, nu! Atâtă fericire
Nu poate fi numai a voastră!*

*Se pare că, nerăbdătoare,
Viețile din viitor
Aud a voastră sărutare
Din noaptea neștiinței lor.*

*Și, dacă nebunii divine
Vă smulg în ceruri, tremurând,
E că un neam întreg ce vine
Se bucură cu voi în rând;*

Biblioteca
Națională

*Si, dacă 'n ora fermecată
Asemeni zeilor părești,
E că trăiți, ca 'n vis, deodată
Atâtea mii și mil de vieți ...*

PLÂNSUL LUI ADAM

*Arcăși îndemânameci, semeți, cu pași de lei,
Doi fulgeri smulși din noapte-mi erau copiii mei;
Si par'că-i văd și acuma în faptul dimineții,
Cun strigăt de izbândă, dând zbor nebun săgeții,
Si cum se pierd cu turma în zarea purpurie,
Făcând din largul lumii imensă 'mpărătie...,
Sau cum se 'ntorc agale, zâmbind și mâna 'n mâna,
Buni, fericiți ca mine, pe când eram fărână...
Iar Eva lăcrămă.*

*Dar nu-i iertat se vede norocul ce-am avut—
Cuibau dureri ascunse în cel dintâi născut;
Iar jertfa lui, Prea-Bune, n'ai vrut să o primești,
Vrând rătăcirea noastră mai greu s'o pedepsești...
Un gând veni de-aiurea — ucigătorul gând —
Și 'n Cain, bunul Cain, pătrunse 'ntunecat.
... S'a năruit cu blèstem altarul fumegând
Și s'a tărit o pânză de fum, în lung și 'n lat,
Ca o imensă-aripă de vultur săgetat...
Iar de atunce, fumul crescù mereu, și a pus
Zid negru între mine și slava ta de sus —
Azi, gândurile mele cu greu pot să le-adun,
Să le trimet la tine, Părinte vecinic bun;
Căci se întoarnă pururi, sbătute, risipite,
Ca fumul fără pace al jertfei neprimită...*

*Și cum aş vrea și astăzi, ca 'n vremile senine,
Pe àripele rugii să mă ridic la tine:
Să 'nving robia humii!..*
*Nu mi-ai dat Tu lumina și farmecele lumii?
Pământului meu Tânăr nu-i dai nectarul sevei?
Și nu-mi pleci Tu auzul la graiul sfânt al Evei?*

*O rugă, da, un cântec fi se cuvinte Tie...
Îl simt vibrând..., nimica nu poate să-l reție —
Dar, când să puiu într'însul îngenuchiata-mi viață,
Uit vorbele măririi și buzele mi 'nghiată,
Căci geamătul lui Cain din noapte se desface
Și-mi risipește clipa de rugă și de pace.
E plânsul lui... Din noaptea cărărilor pierdute,
El inima-mi de tată o cheamă, să-l ajute;
Dar n'am puteri... — și spada grădinilor divine
O simt cum se înginge fulgerătoare 'n mine.
Tu-l vezi și-l dai uitării... Ce s'a făcut, Părinte,
Cu mila ta, podoaba puterii tale sfinte?*

*Nu-i moarte pentru Cain, nici alinare nu-i —
Ce vrei să faci, Tu, Doamne, cu suferința lui?
O, dacă spre urzirea unei cerești podoabe
Îți trebuie durerea făpturii tale slabă,
Ridică de pe viață-i povara, că-i a mea,
Și pună-mi-o pe umeri, de vrei, cu mult mai grea;
Mi-ăs duce-o fără murmur, chiar de m'ar frâng'e'n cale,
Căci inima-mi cunoaște și darurile tale...*

*De-a fost păcat iubitul, mărire cui l-a scos,
El a făcut păcatul atâtă de frumos :
Un farmec, o beție ce'n veci în tine-o porți —
Pe clipa rătăcirii îndur și mii de morți...
Dar prea e crudă legea ca fiul să spăsească
De-a-pururi, fără vină, greșala părintească...*

*... O, sfânt copil al Evei ! Când noi te-am zămislit,
Eră prin raiu lumină, și flori, și ciripit,
Plutea o voluptate 'n văzduhul primăverii —
Miresmele grădinii părtășeau fost căderii....
Să cadă însă plumbul osândei pe-amândoi,
Dar tu, de ce să suferi, copile, pentru noi,
De ce să-ți blăstemi mama, gemând prin rápi sihastre,
Tu, singura lumină a gândurilor noastre ?*

*Găsi-vei tu vr'odată liman nemângâierii,
Să-i ierfi pe aceia care te-au hărăzit durerii ?
Noi nu știeam, copile, că tu ai să plătești
Cu chinuri clipa noastră de vrăji sărbătorești !*

*De-ar ști vr'odată floarea de pom, din paradis,
Că'n fructul ei un vierme dușman va sta închis,
'Nainte ca să lege, s'ar scutură'n noroi —
O, sfânt copil al Evei ! Îndură-te de noi...*

I D E A L

*Luceafărul senin răsare,
Umplând de vis văzduh și mare...*

*Pătruns de focul lui cel bland,
Un strop s'aprinse, tremurând;
Și stropul, lacrimă'nstelată,
Vorbi spre steaua depărtată:*

«Aș vrea să mă înnalț la tine,
Dar lumea ta e sus, prea sus,
Și'n noaptea undelor haîne
Rămân cu dorul meu nespus.

Și totuși, simt cum mă străbate
O rază din puterea-ți lină—
Greu luptă valurile toate,
Să-mi stingă visul de lumină,

*Dar cad, se farmă, istovite
De furtunatecul lor joc,
Și'n fundul mării liniștite
Eu reapar senin în loc.*

*Eu sănt un vis, dar teamă nu mi-i
De vânt, de undă răzvrătită,
Cât timp te văd de-asupra lumii
Lucind eternă, liniștită...*

*Dar, cum te pierzi întunecată,
Apune trist a mea scânteie, —
Cu raza ta mă nasc deodată,
Cu dânsa viața-mi se încheie.»*

*... O, steaua mea, alungă norii,
Să-ți sorb clipirile senine,
Să trec prin furia vâltoarei,
Cu ochii fintă către tine!*

N O A P T E

*N'ai somn, în astă noapte de-așteptare!...
' Nici pace n'ai: Din soarele de ieri,
O rază, un mănușiu de scânteieri,
A 'ntârziat în ochi, tremurătoare —
Și nu se'nchid pleoapele-arzătoare...
Ti-i inima numai de visuri plină...
Ca 'ntr'o biserică strălucitoare,
Când se aprind făclile la denit,
Așa, deodată, s'a făcut lumină,
În sufletul neadormit pe care
Se scutură un stol de dulci vedenii...*

Iar amintirea prinde să deșire
 O Tânără poveste de iubire:
     Eră'n amurg. Pe drum, nici o viață...
 Doar doi infiorați, în pasuri lîne
 S'au strecurat subt plopul cel înalt —
 S'atât de-aproape se priveau în față,
 Că fiecare se vedeă pe sine
 În ochii celuilalt.
     Dar ochii ei curând în jos căzură...
 Întâi a sărutat-o el pe gură:
 De-a-pururi gura dulce, ca de-albină,
 Să inflorească 'n zâmbet de lumină!...
 Apoi — din nou pe gura ce sta mută:
 Să spuie numai vorbe dulci și glume!
 Apoi pe ochi: să nu mai vadă 'n lume
 Decât pe fericitul ce-i sărută!...
 Pe urmă? N'a fost vis, ci o furtună
 Ce sguduie adânc, adânc răsună...
 Orbi, fericiți, în clipele acele
 Erau biruitorii sorții grele, —
 Tot mai aprinse sărutări își dau —
 N'aveau răgaz să cugete la ele,
 Nici vreme să le numere n'aveau.

* * *

O, suflete! Doinete și tresaltă!
 Tu, tu ești fericitul din poveste!
 Iar răzătorul chip cioplit de daltă
 E visul tău ș'a-ta domnișă este...
 Tresaltă, suflete al meu, și cântă!
     De astăzi, n'ai să tremuri singuratec
 Și nu vei mai privi, plângând, la stele...
 Acum ești numai cântec și jăratec —
 Ca ele viu — nemuritor ca ele...
 Tresaltă, suflete al meu, și cântă!
     De-acuma, nu te-i mai gândi la moarte
 Căci azi, de Ea, nimic nu te desparte...
 C'un zâmbet, cu o vorbă spusă-alene,
 Ea dete somn durerii pământești;
 A dat vieții glasuri de sirene —
 Umplu întreg pământul de povești...
 O, suflete al meu! Tresaltă, cântă!

* * *

Când fu să plece, ea-mi șopti: Pe mâne!
 Dar mâna mea 'n a ei mult timp rămâne...
 Nici un cuvânt n'a rupt tacerea sfântă —
 Doar de departe a răspuns șoptirii
 Prelungul fluer al privilegietorii —

*Pe mâne! Iată șoapta fericirii
Ce mână clipele și mișcă sorii ...
Pe mâne! Orășice ungher al firii
Îmi pare că repetă-aceste șoapte.*

*Destramă-te mai repede, o, noapte,
În drumul vecinieei!
De ce n'am ăripile vijeliei
Să mă înnalț la pulberea de stele
Și să le stîng, pe rând,
Subl fâlfâirea ăripilor mele —
Să vie sfântul «mâne» mai curând! ...*

*... Dar zorii rumenesc: Norocul vine —
El poleește vârful, brazii, coasta,
Și plin de vis s'apròpie de mine ...
De ce nu sănt un zeu în clipa-aceasta!
Orice dureri de pe pământ aş stînge:
Aş izbucni în cântece divine,
Să'mpart la toată lumea care plângé
Salutul unei fericiri ce vine ...*

Fii tare, inimă! Norocul vine ...

ÎN FAȚA ALTARULUI

*Fiere-amestecată cu nectar
Mi-ai întins din vecinieul pahar.
Cântă viu în sufletu-mi nectarul:
Tată, și'n pământ te-oiu lăudă!
Fruntea mi-o îngreueie amarul:
Doamne-al lumei, fie voia ta!*

thov
22
to

*Iar când s'a șters de tot din sbor,
Veni o ciocârlie 'n ora
Când Crist cerea un ajutor —
Când duhul morții da fior
În sufletele tuturora.*

TREI SBURATOARE

*Din larg apus, trei sburătoare
S'au îndreptat în spre Calvar,
S'aducă laudă și dar
Durerii celei roditoare...
Dar cea dintâi veni 'n zadar.*

*Sbură aproape de pământ:
Își căută cevă de hrana,
Și n'avea vreme, nici avânt,
Să urce până 'n vârful sfânt, —
La omul fără de prihană.*

*Urcă'n văzduh, ca pe o scară,
Și smulse cântec din tărie...
Un imn de blândă primăvară
Îi alină durerea vie:
Îi ajută lui Crist să moară ...*

*E pace, ca'n străvechi altare —
Duiosul, sfântul cântăret
Căzu din slăvi amețitoare — ;
Și iată vulturul măret,
Scăldat în cald apus de soare,*

*Porni din culmi, ca o furtună ;
Dar și-a 'nfrânat avântul, jos,
Tăind cerc larg și maiestos —
Făcând din sborul său cunună
De-asupra crucii lui Cristos...*

ÎN PEŞTERĂ

*De pe tavane 'ntunecate,
Tăcute lacrimi cad mereu,
Și par că tot sporesc din gheu,
Din mari izvoare depărtate.*

*Șuvițe tańnice de apă
Spre peșteri drum de ani străbat —
Într'una se prelung și sapă
Tavanul subred și 'nnoptat.*

*Dar după ani de picurare
S'au inchegat coloane pline:
Eterna bolții lăcrămare
În loc s'o surpe, — o susține.*

*Tot astfel, lacrimi nesecate
În suflete ne-au picurat,
Și de furtuni nemunărate
Vieața noastră-a tremurat...*

*Dar azi, când stau vărtejuri grele
Să ne răpună orice avânt,
Noi trecem fără păs prin ele
S'aproape izbuinim în cânt.*

*Un suflet Tânăr ne străbate
Și ne îndeamnă către cer —
Din suferință abia 'ndurare
Ne-am făurit armuri de fier.*

SPRE BUCOVINA

*Ducând în inimi cântec și 'nchinare
Călătoresc în sfânt convoiu pioșii.
În drum i-adastă codrul vechi, pleoșii,
Doinind minuni din vremuri legendare.*

*Trecutu-i plin de-avânt, de-apusuri roșii..
El stoarce stropi din sufletești izvoare,
Să picure, adânc-cuvântătoare,
Pe locuri unde-au stăruit strămoșii...*

Suceava 'n zări s'a luminat deodată...
Învăluți în slava ei curată,
Ei merg cântând, cu frunțile senine.

Tăceți adânc! Pășiți ca'n sfinte-altare!
Să nu-L treziți din visuri seculare,
Să-și vadă sfântul cuib pe mâni străine...

Ş O A P T E ...

Eu i-am văzut cum să pierdură singuri
Pe drumuri fermecate —
În freamătul aromitor din crânguri
Şopteau, ca'n vis, cuvinte tremurate...

Eră iubirea, visul cel dintâi:
Uitați de tot, ei toate le uitară —
Privirea lor nu mai zăreă 'n afară,
Atât eră de plină de văpăi...

Iar luna limpede din innălțime
Norocului de-o clipă surâdeă,
Trezeă cântări din somn pe căte-o cracă,
Și, bună, și duioasă, poleiă
Cărările pe unde-aveau să treacă
Îndrăgostitii ce visau subt ea...

Cum mamei care plângere-odrasle moarte
I-s dragi copiii toți ce-i ies în cale,
Și-i mângâie, și plângere, și-i petrece
C'un zâmbet de iubire și de jale,
Tot astfel astrul care n'aoști parte
De suflete ce cântă împreună,
De viață care colcăe nebună,
Dă mângâieri perechilor uitate —
Senine raze binecuvântate
Cad peste ochi, pe sân, și se opresc
În sufletele celor ce iubesc —
Larg seamănă peste întreaga fire
Îmbolduri la viață și iubire...

Eu v'am văzut pierzându-vă 'mpreună
Subt bolti înfiorate —
Ah, zâmbetele voastre toate, toate,
În sufletu-mi s'adună...

Dar uneori, a-rar, pe gânduri caz;
Un demon râde crunt, și râsul spune:
«Sărmani nebuni! Jăratecul de azi
Ca mâine e tăciune...
Iar inimile care fremătează
De viață caldă și de veselie —
Le va 'ngheță uitarea
Și-or sta departe, fără nici o rază,
Pustii și mute, ca o colivie
Din care a sburat priveghetoarea...
Ca mâine, alte umbre o să-i fure,
Și vor întinde brațele aiure —
Va trece mut și rece fiecare
Pe lângă visul lui de-odinoară,
Cum trece orbul, fără să tresără,
Pe lângă frumuseți surâzătoare...
... Nu știi că vă aşteaptă deșteptarea,
Nebuni hrăniți cu vise?
Și nu simțiști de-acum, că sărutarea
Dă mai puțin decât făgăduise?..»

Dar voi — rămâneți surzi la profeție!
Cântați un imn nebun de veselie,

*S'acoperiți cuvintele de ghiață !
Iubiți-vă ! Beția de vieață
A celor de demult în voi să 'nvie —
Aceasta este clipa pentru care
Ne ducem jugul, toși, cu resemnare...
Prea trist destinul nostru a părut
Făptuitorului necunoscut,
Și-a plâns de milă, și ne-a dăruit
Această clipă de suspin vrăjit...
Îmbrățișați-vă ! O sărutare
Să fie cea mai pură adorare
Ce din durerea vieții s'a 'nnălțat
Spre Cel ce unul altuia v'a dat ..*

*Înlănțuiți-vă cu sete-adâncă !
Râdeți, cântați, cât ține visul încă —
Legați-vă pe veci cu jurăminte :
În clipa-aceasta, inima nu minte !
Și, dacă mâine vrăjile-o să piară,
Nu v'au dat ele 'ntreaga lor comoară ?
Tot ce-a visat pământul vreodată,
Tot ce-ar putea să dea vieața toată,
E 'n clipa sfântă care vă 'nfioară...*

*... Se pare că umana nemurire
Au pus-o zeii 'n visul de iubire —
De te-a 'mbrăcat natura 'n selătoare
În purpur, ori în haîne zdrențuite,
De ță-a deschis izvoarele-i vrăjite,
Ori de ță 'ntinde numai cupe-amare,
Tu simți că 'n sfânta clipă muritoare
E totul...*

*După ploaie, stânca dură
Tot mai păstrează câte-o picătură :
Un strop ce licăre abiă — și moare ;
Dar în vieață lui de o clipită
Răsfrângere raza vecinică din soare —
O lume infinită :
Tot ce-a văzut și o să vază încă
Eterna, muta stâncă...*

*Mai bine cântă-mi de noroc,
Suind voios în slavă —
Mai bine adu Tânăr foc
În inima-mi bolnavă...*

*Ori... ia-mi cu tine dorul greu —
Ia-mi sufletul ce moare,
Și du-te, du-te 'n zări mereu,
Măiastră sburătoare...*

CÂNTEC

*O, pasăre ce-mi vii la geam
Și-mi cântă din zori nebună,
Ce-mi spui de vremea când plângeam,
În nopțile cu lună?*

*Ce mi-amintești de vechiul dor,
Cernită sburătoare?
De un suspin nepieritor —
De-o albă arătare...?*

*Aleargă 'n plaiuri oltenești
La mândra fără vină —
La mândre case 'mpărătești
Cu geamul în lumină...*

*Privește-al ochilor ei raiu,
Surâsul fără nume,
Ascultă Tânărul ei graiu —
Și vezi ce pierd pe lume..*

*Și fă-mi din tot un dulce cânt,
Să-l cântă când ieșe luna —
Și-apoi... coboară-mă 'n mormânt,
Mai trist ca totdeauna.*

LEGENDA UNEI STÂNCI

*Subt stâンca fulgerată de la limanul mării,
Nu-i undă să nu știe cuvintele pierzării ;
Și numai ăripi negre bat apele ce sună,
Numai chemarea morții răsare din furtună...
O, soră a durerii, plăpândă fericire !
Câte iubiri rănite de asprul vânt al jeliilor
N'au suspinat, purtate de-a undelor rotire,
Neisprăvitul cântec al vecinicei Ofeliei... !
Vai, căfi nu-și ispășiră subt stâncele haîne
Amara nebunie de-a fi crezut în tine !*

*Pe-aici nu-și poartă pașii, de groază, muritorii,
Nici cerul nu-și trimete, pe-aici, luminătorii,
Căci, până unde gême al undelor război,
Apasă neguri grele, ca'n ziua de apoi,
De parcă marea poartă un vecinic văl cernit,
Jelind vieți, pe care tot ea le-a mistuit.*

*Dar uneori se face lumină 'n slava toată;
De pare c'ar surâde toși îngerii deodată —
Văzduhul, tot, visează iubire, cântec, stele...
Ş'atunci, înduioșată de zâmbetele firii,
Ş'i-aduce-aminte marea de jertfele iubirii
Ş'aprinde în adâncuri un cer și pentru ele.*

APRIL

*În glas au aiurări de liră,
Pe frunți — un răsărît de zori;
La șipot, unde poposiră,
S'au adunat priveghietori..*

*Iar zeul dragostei, April,
Din două guri făceă o floare
Şi fiecare sărutare
O salută din crengi, c'un tril.*

*Visând, cei doi îndrăgostiți
Tot repetau în suflet cântul;
Atunci, din fundul văii, vântul,
Văzând cât sănt de fericiți,*

*Sa strecurat în crengi tiptil,
Mișcă un ram, zâmbea în soare,
Și-i îngropă subt colb de floare,
C'un râs sburdalnic de copit.*

INSENINARE

*Noi ne-am cuprins de-o flacără curată,
Ce niciodată n'are să apuie —
Și nu furam norocul nimănui,
Ci în iubire Tânără, bogată,
Îmbrăfișam pământul, lumea toată...
Și mă 'nnălțam sus, sus, până la tine...
Și'ntâia oară lumea, pentru mine,
Avea numai priviri de bunătate —
Eră numai surâs și numai floare,
Așă cum nu o vede fiecare,
Ci numai sufletele 'ngemănate...*

*Tu, mâna mi-ai intins-o de departe :
Meniți săntem să mergem impreună !
Şai pus pe frunte-mi Tânără cunună
De sărutări, de viață fără moarte.
Deodată, pravili strîmte și hașne
Te-au smuls vijelios de lângă mine —
Sa stins al fericirii ciripit...
Cernit și singur m'a lăsat furtuna,
Dar tot mai port pe fruntea mea cununa
Și strălucirea care m'a orbit.*

*Ce zei au fost atâta de avari ?
Ce pământeni râvniră la mărirea
De-a prigoni cu sete fericirea,
Când cei aleși de ea-s atât de rari ?
Când noi ardeam c'o flacără curată,
Cum nici în temple nu e ;
Când în iubire Tânără, bogată,
Îmbrățișam pământul, lumea toată,
Și nu furam norocul nimănui ?*

* * *

*Copilă dulce, vis din altă lume !...
Departă mi-ești, dar sufletu-mi nu gême ;
Nici nu blestêm, — mai poate să blestême
O gură ce-a șoptit cerescu-ți nume ?
Senin renasc și prind a mănnălită
În raza ce-mi trimeți din lumea ta.
Ce suflet mi-a 'ndreptat spre culmi senine
Privirile din lumea clipei ? Cine ?
Când focul luptei îmi topeă puterea,
Ce duh a dezvelit,
În sufletul meu râu și chinuit,
A bunătății stea nemuritoare,
Si cine m'a 'nvățat să fiu mai mare
Decât regina lutului, durerea ?*

*Din noapte și din praf renăscătoare,
Senină raza inimii trăește
Și nu cunoaște lege muritoare.
În preajma noastră, astăzi amurgește ;
Dar cine-i cel ce poate stăvili
Atâta dor, cum n'a fost, nici va fi,
Pân'ce pământul se va nărui
În focul unde totul se'nfrățește... ?*

*Și, dacă n'avem clipa cea de față,
Nu ne rămâne a nădejdii stea?
Tot viitorul, poleit de ea,
Ca mâne—gureș cuib—va răsună
De sfânt înmugurita noastră viață...*

*Destrame-se a gândurilor ceață,
În orice colț zâmbească veselia !
Ce noapte poartă' ntr'insa vecinicia ?
Din mii de nori ce-au lunecat subt soare
Putut-a unul să-i răpească, oare,
Căldura, tinerețea, strălucirea ?
E sfânt și vecinie; ura nu e 'n stare
Să năruie tot ce-a clădit iubirea...*

*...Puteri, ce puneți între noi hotare !
Amenințați, loviți, răniți mai tare !
C'un zâmbet în luminile privirii,
Cu milă și blândețe vă primim ;
Nu tremurăm la gândul nimicirii :
Noi săntem mai puternici; noi iubim...*

PRINTRE LACRAMI

*— Am venit, dar fii cuminte ! Altfel plec, cu jurământ...
...Ce copil ești ! Să te 'ntuneci de o vorbă spusă 'n vînt !
Nu plec, nite!... sănț cu tine.—Spune, mult ai suferit ?
Te gândeai numai la mine, drag copil neimblânzit ?
Că nu ti-a primit o rugă, idolul nu l-ai sfârmat ?
Cu privirile în lacrami, lui, tot lui te-ai închinat ?
Și nu mă urești ? Nu?! Vino, robul meu, stăpânul meu —
Pleacă-fi fruntea mai aproape, ochii care-au plâns mereu,
Să-i sărut, să uit de-a-pururi vremea ce ne depărta —
Să-mi rămâie numai gândul că trăesc în umbra ta...*

— O copilă, tu mă mântui, tu mă faci în cer să crez
Şi durerile trecute să le binecuvântezi.
Spune, spune încăodată, murmură-mi de mii de ori
Vorbele ce dau viață, cântecul ce dă fiori;
E o muzică, pe care o ascultă cu ochii uzi
Şi, oricât ai auzi-o, însetezi s'o mai auzi,
Până când îți intră 'n suflet și cu dânsul una face,
Până când viața toată se învăluie în pace —
Până când pământul, cerul, tot ce-ai vrut și ai gândit,
Într'o singură lumină se cufundă 'n infinit...

* * *

Firea scântee sub lună, râde, pare fericită,
Că-i mai fuse dat să vadă o făptură 'nlănțuită;
Prahova își mână 'n tańă cântecul adânc pe vad;
Printre ramuri înflorite raze tremură și cad,
Par că-s duhuri luminoase, care vin din lumi albastre,
Să asculte mai de-aproape șoapta inimilor noastre;
Iar o pasăre, cuprinsă de o dulce nebunie,
Pirne în urma noastră, în lumina argintie.
....O, tu inimă fierbinte, suflet care ne 'nțelegi,
De-ai putea doini tot astfel nopți de-a-rândul, ani întregi!..
De ce-i cântecul tău, sfânto, vesel cum n'a fost vr'odată?

Simfi tu răvărsatul zilei? Inima ţi-i fermecată?
Ori ai vre un farmec, care ne desleagă viitorul.
Şi ne spui în cântec vestea, că ni-i fără capăt dorul?
Cântă, cântă înainte! Clopote din sat, sunați,
Şi întreg pământul numai la serbare să-l chemeați...
Iar tu, vântule, ascultă murmurele din păduri,
Şoapta plină de cutremur de pe buze să ni-o furi
Şi, purtând din stâncă 'n stâncă vorbe pline de uimiri,
Umple lumea de ecoul sfintei noastre fericiri!...

* * *

De l-ai dăruit cu lacrămi, orișicât ai suferit,
Tot îți pare că norocul prea ușor l-ai dobândit...
Aiurit stai lângă dânsul, lauzi mintea 'naltă, care
Puse-o cale-atât de lungă între vis și întrupare!
Cine-ar ști beția luprei și fiorul vieții — cine —
Dacă lacomele brațe ar fi rodului vecine?

O destin! o fericire!.. Vine-o clipă, când înveți,
Că atâtor idealuri depărtarea le dă preț;
Că, de vrei să-ți dea norocul clipe cum n'au fost la fel,
Trebue să lupți dorindu-l și să suferi pentru el —

1915-1916

Vecinic inima umană osândită-i să-și măsoare
Cu durerile-alergării fericirea cea mai mare...
Ca și sufletele noastre însetate de o rază,
Mii de flori, pierdute'n noapte după soare lăcrămează ;
De odată se vestește el, nemuritorul mire ;
Pune 'n creștetul naturii o cunună de mărire
Și, văzând că după dânsul plâns-au gingeșele-i roabe,
Lacrămile de pe ele le preschimbă în podoabe :
Intr'o clipă, de pă toate, mii de scânteieri a smulg —
Mai puternic strălucește floarea care-a plâns mai mult.

NOAPTE DE VARĂ

În apus e luptă 'ncinsă
Între noapte și lumină ...
Ziua 'ngenuchează 'nvinsă —
Codrul, apele suspină ...

Umbre moi întinde ceața,
Pe când raze scad în zare :
Steaguri lungi plecate 'n față
Unor oști biruitoare ...

*Numai tâine pe tot locul,
Noaptea 'nneacă toată valea...
Vino! Sub salcâmi, norocul
Stă să ne ație calea ...*

D U R A L E X

I.

*Ca un artist de-a-pururi nemulțumit de sine,
De mii de ani natura, în setea de mai bine,
Se luptă să deschidă desăvârșirii cale —
Și tot mai mult împarte din darurile sale:*

*Dă sufletului àripi și trupului vigoare,
Femeii frumusețe, iar geniului scântei —
Și pas cu pas se'nnalță eterna creatoare,
Visând să dea luminii un neam de semi-zei...*

*Dar une-ori, de muncă, maestrul obosit e:
Privirea cade'n neguri și dalta e săracă;
Furat de somnul minții, ca un copil se joacă,
Durând din lut vremelnic făpturi neisprăvite*

*Apoi le pleacă legii de fier: Cei slabii să piară
Să nu le dea viața nimic din câte-or cere!
Dar a venit un geniu al milei, o fecioară,
Șăa fost înduioșată de-a lor ingenuchieră.*

*Ea vrea să nu mai plângă în întuneric nime,
În orice ochi să vadă surâsul fericirii;
Din toți să facă vulturi setoși de înălțime—
Să vindece cruzimea și rătăcirea firii...*

*Și peste tot norodul ce-a fost menit la'nfrângerii
Ea își ridică dreapta: «Aș vrea să nu mai săngerii...
Atâtea inimi urcă pe scările cerești
Și numai tu rămas-ai fărânei să slujești...*

*Sus fruntea! E o lume ce n'ai văzut-o încă:
Viața năvălește cu furia dintâi,
Iar cerul, tot, surâde din pacea lui adâncă—
Spre el, spre el! Cu ochii în raza lui rămâi!..*

*Făclia vieții tale primească iar lumină!
Prea timpuriu o stinge destinul ne'mpăcat!
Ai numai o viață, și ar fi fost păcat
Să mori făr'a cunoaște comoara ei deplină...*

*O, dragii mei prieteni! Luptați, cântați, iubiți...
Să faceți o virtute din setea de plăcere!
Rămâneți pururi veseli—nebuni și fericiți—
Drept mulțumire, zâna numai atât vă cere...»*

*Cum cată pruncul mâna să și-o poarte,
Spre tot ce vede: chipuri, năluciri,
Că pentru el nimica nu-i depare
De dulce-amăgiitoarele-i priviri;
Așă râvneau la strălucirea toată
Copiii slabii ai neclintiei firi;
Abia născuți la viață-adevărata,
Cereau pe frunți cununi nemuritoare,
Doreau avânt ca vîlturii, măreții—
Un freamăt lung de guri, nerăbdătoare
Să soarbă până'n fund paharul vieții...*

H.

*Dar brațele'n curând cad obosite...
Departă-ai fost fugarele lumine!
Iar roade ce păreau că vin de sine
Acuma cer să fie cucerite...
În braț și 'n suflet li-i puterea — moartă,
Căci blêstemul cel vechiu și azi îl poartă;
Dar în trudighii ochi, în graiu, în vine,
Trăește pururi dorul de mai bine...*

*«Din milă ne-ai clădit o lume dragă,
Dar înțelesul ei ni se ascunde;
Căci încă n'am cules o rază'ntreagă,
Iar de-am râvnit la cer — aripi, de ugde?
Puternic curge al vieții dar,
Comori curate ne ațin cărarea;
Cî'n veci păsim spre ele în zadar,
Căci fug mereu, cum se strămută zarea...*

*Nădejdea 'n tine ni-a rămas, divino!
De nu poți tu, ce duh ne-ar ajută?
Ucigașoarea noastră sete-alin'o,
Sau dă-ne tot din indurarea ta...*

*Ca o statue 'n veci nedesvălită
Ne-apare fericirea, doamna vieții,
Dorită pururi, pururi tăinuită—
Îndură-te, și rupe-i vălul fetii..*

*Muți, înnecați de-a ei lumină nouă,
Piciorul drept plecându-l în fărâna,
Vom ține strâns cu brațele-amândouă
Genuchii tăi de marmură, o, zână!
Iar ochii umezi vor cătă la tine—
Va fi o clipă de-adorări senine.
Pe care lutul nu o poate spune;
Doar câțiva fericiți o zic din strune—
Noi n'avem decât lacrimi și suspine...»*

*Iar Ea, cu vocea 'n lacrimi înnecată:
«De n'ar fi margini în puterea mea!...
V'am arătat lumina-adevărată—
Luptați acum s'ajungeți pân' la ea!...*

*Un veac întreg cu voi de aş rămâne
Și de v'as da tot cerul, stea cu stea,
Un adevăr veți înțelege mâne,
Că fericirea tot nu voiu putea:*

*E o copilă dulce și curată,
C'o lacrimă în ochii ei cerești—
De toți s'ascunde, rare-ori s'arată:
Atunci când singur tu o cucerești...»*

III.

...iar tânguirea lor creșteă furtună —
Nici zâna nu puteă s'o mai aline;
Șau recăzut în oarba lor genună
Acei ce n'au putut trăi prin sine...
Au sfâșiat și sufletul copilei —
Cât bine semănase ea pe cale !
Și numai flori cernite, numai jale
A răsărit din lacrimile milei...

Zeiță, tu, eternă bunătate,
De'i întâlni, în lunga ta cărare,
Robi și nevolnici, suflete'nserate,
Treci înainte, lasă-i în uitare !...
Ființa lor, de când a fost creată,
Robie și tuneric numai strâns-a ;
Dar este lină și neturburată,
Nici o dorință nu veghează 'ntr'însa —
Să nu-i trezești !...

In temniți, prin zăbrele,
Străbate raza 'ndepărtației stele :
Se pare că un duh prin sfinte sfere
Coboară 'n casa morții mânăiere...
O geniu luminos ! Ar fi mai bine
Să-i uiți pe acei ce s'au uitat pe sine...
De ce le chemi trecutu'n amintire
Cu mânăierea ta ?
De ce să'nvii cu slabă-ți licărire
Nebuna, vechea dragoste de vieță,
Când nu au drept la ea ?
Retrage-ți mânăierea ce-i înghiță !
Apăi, apăi mai repede, o, stea !...

CĂTRE INES

(DIN BYRON)

Nu mai surâde noplii ce 'n mine a pătruns...
Vai, de ce port de-a-pururi o frunte 'ntunecată?
De ce zâmbirii tale nu-i pot găsi răspuns?
Cu ochii uzi cerșl-voiu Destinului un dar:
Să nu cunoști ce-i plânsul, copilă fără pată —
Ori, niciodată lacrămi să nu verși în zadar...

Tu vrei să știi ce chinuri și-au stors în mine fierea,
Înveninând izvorul plăcerii pământești.
De ce vrei să descoperi și să cunoști durerea,
Pe care nici tu, sfânto, nu poți s'o îmblânzești?

Tu, poate, crezi că amorul sau ura ce nu iartă
Sfârmat-au lira dulce din sufletu-mi prieag...
Iubire, ranguri, nume: deșertăciuni șirag —
Nu ele mă făcură să blâstem a mea soartă —
Nebun să fug departe de tot ce-aveam mai drag...

Ci-i un urit de moarte, ce naște pentru mine
Din tot ce-aud sau pipăiu cu stinsele-mi lumine —
Frumosul nu-mi mai place; iar ochii tăi — chiar ei —
Abia mai au un farmec de-o clipă 'n ochii mei...

De-ar ocoli cu anii pământurile toate,
Să fugă de el însuși nici un prieag nu poate —
De-a-pururi simt pe suflet un aspru biciu de rele:
Neadormitul demon al gândurilor mele...

Să scântee placerea în ochii fiecărui !
Să guste alții 'n tihna din cupa ce le-o dăruie !
Râzând, plângând de multul fior și nebunie,
Viseze că norocul va fiin-o vecinie —
Ci eu atât aş vrea :
Să n'aibă-o deșteptare asemenei cu a mea...

Eu cată să cutreer fiinut după finuturi
Și-al amintirii blêstem să mă urmeze 'n drum...
Zadarnic fug de dânsul, în van încerci să-l scuturi :
O mânăgiere numai mi-a mai rămas de-acum :
Să stil — de-ar fi să 'ntâmpin un nou potop de rele —
'Cam încercat o dată pe cel mai greu din ele...

Dar care mi-e restriștea, mă 'ntrebi ? Ah, nu 'ntrebă !
Mai bine sfântul zâmbet pe chipul tău reădu-l...
O, suflete, zâmbeste mereu și nu cătă
Să rupi un văl, sub care găsi-vei numai iadul.

CHEMARE...

Privește !... Cerul semănat cu stele —
Chip purtător de zâmbet și de vise —
Înseninează pământești abise,
De mult ce caută cu drag la ele ;
Și toată fericirea lui senină
O 'ntipărește pe pământ și mare —
Și iarăși lutul omenesc tresare,
Tinzându-și dornic brațele 'n lumină...
Surâzi, șoptești, tot sufletul aieve-i —
S'a risipit cu mirosul din floare.

...Așă eră, când pieptul cald al Evei
A tresărit de 'ntâia 'nfiorare.
Și tot aceleași raze o scăldără
Pe Gretchen, când, robită, biruită,
A răsărit la geam, cătând afară
O umbră și temută și iubită,
Și 'n strigăt de porniri biruitoare,
Plecată peste marginea fereștiilor,
Căzu cu mlădierea unei trestii,
La pieptul celui fără de iertare.

* * *

O, noapte albă, soră cu iubirea,
Atât de fericită și bogată,
Ai strălucit și pentru mine-odată,
Când ochii mei îți răsfrângneau zâmbirea.
În părul meu jucau luciri din stele,
Iar sufletu-mi se infrățea cu toate —
Garoafe tremurau împurpurate,
În creștetul fermecătoarei mele.
Și valurile lumii, amândoi,
Le despiciam, neștiutori de ele —
De-ar fi venit chiar noaptea de apoi,
Tot n'ar fi șters surâsul vieții mele..

De-atunci, pe visul nostru depărtarea
A troienit atâtea clipe reci —
O, noapte albă, soră cu visarea,
Eu te credeam pierdută pentru veci !
Dar astăzi mă privești din nou în față,
Prin mii de ochi ce scapără scânteie;
Același dor, aceeași caldă vieafă
Îmi poartă pașii către casa Ei...
Și țese iar aceeași primăvară
La visul inceput de amândoi..
O, susțete al meu ! Aleargă, sboară —
Pierduta noapte vine înapoi...

Ce zeu și-a 'ntors privirea spre pământ,
Atât de fericită și senină,
De se răvarsă-atâta farmec sfânt
Din tronul lui, spre globul cel de tină,
Și-a pus în aer zâmbete fugare
Și dor în inimi de priveghetori,
Iar în făptura ta ne'ncăpătoare
Atâta nesfârșită adorare,
Că se răvarsă 'n lăcrămi și fiori,
Și plângi pierdut și tremuri să nu mori?

*O, vino, steaua mea! S'a stins acum
Şi cea din urmă lampă la fereşti,
Şi nu mai vezi, pe zidul de la drum,
Cum scad şi cresc lungi umbre omeneşti.
In mândru 'mpodobitele balcoane
Şi cea din urmă şoaptă a murit —
Doar somnul, plutitor în nesfârşit,
Imparte râzătoarele-i icoane....*

O, vino, vin! e ceasul de iubit!

*Subt uriaşa àripă 'nstelată,
Tot necuprinsul tace fermecat —
Doar de departe vine tremurată
O doină de drumeş intârziat.
Ascult'o cum descreşte şi cum moare,
Sorbită 'n pacea largă de sub cer:
Sânt grijile ce sboară spre uitare —
Aşa s'or stinge vechile dureri,
La pieptul tău de foc, suspinătoare!*

O, vino, vin! cuib cald de mângâieri!

*Nu simfi cât de aproape e iubirea,
Copila mea? N'auzi in jur de tine
Chemări întretăiate de suspine?
De m'ai uitat pe veci, in drumul jelei
O clipă doar alindă-mi pătimirea —
Dă la o parte àripa perdelei
Şi-arată-te, in toată strălucirea!
Uimit de luminoasa-ffi arătare,
Să te culeg adânc in ochii mei
Şi, coborînd pleoapele-arzătoare,
Pe veci să 'nchid icoana ta in ei,
Şapoi să mă cufund din nou in noapte...*

O, vino, vin, cu stinse, calde şoapte!

*Dar ruga mea n'ajunge pân' la tine —
Ca nişte pasări triste, aiurite,
In geamul tău bat doruri şi suspine,
Şi iar se pierd in noapte, ostenite.*

Dormi tu, iubita mea? Dormi lin, dormi lin,
Pierdută în visări amăgitoare!
Eu ţi-aş trimite-o şoaptă, un suspin,
Să-ţi spue inimii, cu 'nfiorare,
De-un vis mai drag, de nebunii divine,—
Dar şoapta mea n'ajunge pân' la tine!
Dormi lin, dormi lin, iubita mea, visează! —
Cum nu sănt serafulimul tău de pază,
Să te privesc cum dormi suspinătoare,
In focul tinereţii,
Şi, auzind a dragostei chemare,
Să te trăzeşc din somn cu-o sărutare,
La visul cel dumnezeesc al vieţii!

* * *

...Dar ce lumină-apare la fereastră?
Ce mână albă flutură 'n perdele?
O, stelelor, ce-i strălucirea voastră,
Pe lângă zâmbetul alesei mele?
Tăceşti de tot, voi vânturi şoptitoare!
Ea spune un cuvânt — tăceşti, tăceşti!
Din buzele ei dulci, tremurătoare,
Porneşte-acum un sol puternic, care

Aduce mii de morţi sau mii de vieţi.
...Şi tañnic stelele au prins cuvântul
Şi-l repetară 'n crânguri cântăreţii,
Şi din adânc a tresărît pământul,
Simfînd din nou în el scânteia vieţii.

PROMETEU

(DE GOTHE)

*Încarcă, Joe, cerul tău
 Cu nouri în mânie!
 S'asemenea unui copil
 Ce-abate scaiul pe poteci,
 Deprinde-ți apriga mânie
 Trăznind stejari și piscuri reci!
 Dar niciodată n'ai să potopești
 Pământul meu iubit,
 Coliba mea, la care n'ai clădit,
 Și vatra mea,
 Al cărei foc
 Mi-l pizmuezti...*

*Eu nu cunosc, o, zei, în toată firea,
 Neam mai sărman ca voi —
 Și nici va fi!
 Voi vă cărpiți viața zi cu zi,
 Hrănidu-vă mărirea
 Cu-al jertfei bir,
 Cu fumul rugăciunii,
 Și ați pieri de foame, de n'ar fi
 Copiii, cerșetorii, toți nebunii
 Îngenuchiați nădejdii și minciunii...*

*Pe când eram copil,
 Și nu știeam ce cale mi-e ursită,
 Imi îndreptam privirea rătăcită
 Spre soare, ca și cum intr'insul
 E-un suslet ce mi-aude plânsul,
 O inimă ce se îndură
 De cel răpus de chin și ură.*

Ce duh mă ajută 'mpotriv'a
Titanilor trufie?
Și cine-mi măntui vieața
De moarte?
Din sclavie?
Nu le-ai făcut prin tine însă-ți, oare,
Tu, inimă sfânt-arzătoare?
Și, înșelată, n'ai adus
Zadarnice cântări de mulțumire
Și jertfe Adormitului de sus?

Să te ador pe tine, eu?
De ce? Ai alinat vr'odată chinul
Celor ingenuchiați?
Ai șters vr'odată ochi înlácrămați?
Puternica Vecie și Destinul,
Stăpânii tăi și ai mei,
Nu m'au creat pe mine, ca pe zei?
Crezi tu că voiul urî vieața, poate,
Și pribegi-voiu prin pustiuri grele,
Fiindcă florile visării mele
Nu pot să lege toate?

Aici rămân — și voi zidi mereu
Făpturi de oameni, după chipul meu —
Un neam la fel cu mine:
Să sufere, să plângă, să muncească,
Și să se veselească,
Și să se uite cu despreț la tine —
Ca mine!

CĂTRE PACE

O, zee!

Nu-i printre noi un suflet, să nu poarte
Dorința pământescului tău rai.
Spre tine'ntindem dreapta toti, dar, vai!
Trecutul plin de lacrămi ne desparte;
Tot fulgeră, de dincolo de moarte,
Însângerata spadă-a lui Mihai...
Iar la lumina ei, cetim deodata

Și slava și durerea noastră toată:
Măreț, fulgerător, dar fără ură,
Veni — și s-au plecat supuși Carpații,
Șo clipă, după un mileniu, frații.
Viu mânilor și'ntind: se cunoscură...
El a căzut, răpus de-a nopții gloată,
Și-ai lui s-au risipit tăcuți, în cete;
Dar mânilor ce s-au atins odată
Se caută și azi, cu vechia sete.
El a căzut, dar visul lui nu moare:
Din groapa-i tăinuită, crește-o floare,
Mereu se'nalță floarea'năcrămată
Și-a ei mireazmă umple țara toată...

Ia-ți sborul înapoi! În fiecare,
Trecutul plin de răni e încă viu:
Domnește'n toți un duh de răzbunare,
Vii prea de timpuriu:
De-ar amuți în mâna noastră durda,
Ce-ar zice sfânta umbră de la Turda,
Al neamului străjer?
Ce-ar glăski strămoșii din morminte,
Când am uită dorințele lor sfinte?
Ia-ți sborul către cer!
Iar, când vom vindeca străvechea rană,
Când visurile fi-vor intrupate,
Iar nedreptăți de veacuri — răzbunate;

*Not cei dintâi din lumea pământeană
Cu flori te-om aşteptă,
Cu doine vom chemă cereasca mană:
O, zee! Vie'mpărăția ta,
Să ne păzești a neamului icoană...*

II.

*Innăbușite glasuri vuesc ca din pământ.
Tot crește-adâncul mîrmur: Zadarnic vîl și-atunci!
Noi săntem închinatei, mânuitoarei munci,
Dar rodul trudei noastre se risipește'n vînt...
O, zee! Cei puternici ne pun în jug de prunci,
    și anii trec zadarnic,
Căci nu-i a noastră casa pe care o zidim;
Pământul, pentru care am plâns și suferim,
Pe noi ne'ngroapă numai; iar pentru ei e darnic;
Chiar pe Isus, ce-odată s'a coborît pe lume,
Să plângă împreună cu cei îngenuchiați,
Pe El chiar, ni-l furără, și azi, în sfântul nume
Cel tare'mpilă slabii, iar fratele pe frați.*

O zee, fruntea noastră, plecată de furtună,
Cu florile durerii destinul o'ncunună;
Și totuși, noi ne-am duce, tăcând, robia grea,
De n'ar fi cruzi să râdă, când plângem; de-ar avea,
O vorbă, o privire ce ne-ar pricpe chinul,
Atunci în noi revolta nu și-ar înginge spinul,
Și'n ceasul de pe urmă al vieței, i-am iertă...
C'un semn, c'o măngâiere, ne-ar îmblânzi amarul,
Căci nici eterna viață ce ne-o șoptește-altarul,
Nici sorii ce descoper un colț din univers,
Nimic nu prefuește cât un fior de milă—
Cât clipa sfântă'n care o mână de argilă
A măngâiat o rană și-o lacrămă a șters...

O, zee! Dacă sceptru-ți va fi să'ncremenească
În formele de astăzi viața pământească,
Rămâi mai bine'n lumea visării nemplinite!
Ce bine-aduci tu, oare, mulțimii oropsite,
Crușând-o de popoare asupră-i ridicate,
Când ii rămân acasă călăi în chip de frate...
Vii prea de vreme. Omul e încă slab sau rău,
Nedemn de raiul tău...

Dar vor apune zeii tirani, de la o vreme,
Și nu va fi pe lume nici sclav, nici domnitor,

Ci pân'atunci pământul, visând de viitor,
Asemeni unui suflet ce de păcate gême,
Va trebui să-și facă osânda'n Purgator:
Că torte-aprinse robii, sburând din loc în loc,
Vor îmbrăcă pământul într'un vestmânt de foc;
Vijelioase flăcări vor mistui palate,
Vor șterge orice urmă din vechea nedreptate,
Și până'n bolți vor crește, cercând la cer intrare...
Iar, când se va desface de-a lor îmbrățișare,
Pământul, vechiul tată, va fi ca renăscut,
Va scutură, c'un geamăt, robia din trecut...
Atunci, de pretutindeni va curge viață nouă.
În orășice ungher,
Copii cu ochii umezi de a nădejdei rouă,
Cu brațele întinse te vor cerși din cer

Când trupurile noastre sănt pietre de altar, —
Când fiecare știm,
Că făurim o lume ce-o vor primi ca dar
Aiei ce nu sănt încă și totuși îl iubim?

III.

O, zee! În nădejdea minunei, cine știe
De câte ori pe cruce va mai muri Isus?
Și mulți din noi găsi-vor o moarte timpurie:
Îi va ucide dorul de pace și frăție —
Întinderea de brațe spre umbra ta de sus...
Dar dacă ești aievea aşă cum te visăm,
Și dacă după veacuri putem să te'ntrupăm
Prin lupte uriașe și jertfe de eroi,
Atuncea nu se plângе nici unul dintre noi.
Ce este o durere și-o lacrămă ce'nseamnă,
Când Tânără nădejde la luptă te indeamnă?
Și ce-i să cazi, când viața noastră pierdem în zadar,

*Dar, de e scris să-mi fii în veci departe,
Să fugi de umbra mea, cum fugi de moarte,—
O rugă am: Prin visul meu când treci,*

*Să te oprești în loc, surâzătoare,
Și să-mi lipești pleoapele mai tare:
În veci să dorm, să te visez în veci...*

CELEI AȘTEPTATE

*Ades, pe mare, luna 'ngândurată
Sub văl de nori alunecă tacută,
Dar marea tot o simte și, sbătută,
Spre dânsa, vueltând, se 'nnalță toată ...*

*În zarea viitorului pierdută,
Așà-mi plutești în tańne 'nvesmântată,
Dar sufletu-mi se sbate și te cată,
Iar gândurile mele te sărută.*

Vorbind mereu de cer, de paradisuri,
Îmi strecurai în suflet foc și visuri
Și mă lăsai cu umede pleoape.

Si mă plecam robită desmierdării,
Mireazma mea o dăruiam suflării,
Si zi cu zi te-aveam mai drag, blajine.

PĂRÂUL ȘI FLOAREA

Părâului se tânguește-o floare :
Ce bland erai în vremuri mai senine !
Purtai în unde numai desmierdare.

Plecată peste valurile-și lini
Aveam tăria pururi lângă mine,
Iar noaptea-mi coborai și-o stea pe-aproape ;

Căci steaua mea trăia numai prin tine
Si tu-mi trezeai viața fără nume —
Nelămuritul sbor spre altă lume ;

De aceea iși iertam, când, plin de teamă,
Îmi murmurai cuvinte de iubire —
Ci tu erai copil și nu-ți dai seamă...

*... Dar vremea ţi-a răpit aceă blândețe ;
Tot crești mereu, și, fără stăpânire,
Azi îmi arunci cuvinte îndrăznețe ;*

*Azi, cerul meu numai a-rar se-arată, —
De mult ce plângi și te frământi în spumă,
Mi-e față 'n veci de lacrămi râurată ;*

*Iar când vorbesc cu steaua mea, vâltoarea
Îmi fură vorbele și le sugrumă —
Și astfel tu ne turburi sărbătoarea...*

*Tot plângi, și chemi, și blâstemi : Vino ! Vină !
Și tot mă 'ndoi... Dar ce sănt eu de vină,
Că tu îți fărămi trupul în vâltori ?*

*Și pentru ce-aș porni cu tine 'n vale ?
Să văd cum oglindești tot alte flori,
Plecate peste zâmbetele tale ?*

*Prefă-ți în aburi picurile grele,
Și spulberă-ți în vânt durerea toată,
Și nită-mă singurătății mele !*

Mi-e dor, mi-e dor de tihna de-altă-dată !...

* * *

*Secă izvorul, cu durere mare,
Ca să 'mplinească ruga ei fierbințe —
Dar cine nu ascultă-o rugămintă,
Chiar crudă, ce-a pornit de la o floare ?*

*Fugi nebun părâul ; dar cu dânsul
Se șterse și a cerului icoană —
Șacolo unde-și legănase plânsul,
Adânc brăzdată-i glia, ca o rană...*

*Pe fârm pustiu jelește-acum o floare :
O, Doamne, unde mi-e pribegieul oare ?
Hrăniți-l, norilor, cu răpezi ploi !*

*Cu glas de neodihnă să se plângă,
Să mă lovească, mijlocul să-mi frângă —
Dar să-mi aducă cerul înapoi...!*

L O G O D N A

*...Tot aurul luminii iți cade'n păr, pe față...
Apari biruitoare, ca 'ntâia dimineață —
O, vis al vieții mele, ce-o clipă mi-ai zâmbit,
Mergi pururi în lumină, etern sărbătorit !...
Sî, dacă eu mă 'ntunec, uitat, necunoscut,
Amara desnădejde de a te fi pierdut
Mi-o va'mblânză credința că te voiu ști mai bine —
Mai sus, mai fericită decât ai fi cu mine...*

*Acela ce se leagă tovarăș umbrei tale,
Frumos ca un Adonis și-a răsărît în cale.
Aceleași sfinte doruri pe amândoi vă'mbie,
În ochii tăi mari, limpezi, râd zori de bucurie—
Și eu mă uit pe mine, și 'n gândul meu aş vrea
Să cresc norocul vostru cu fericirea mea;
Și nici un semn iubirea-mi trecutului nu cere—
Doar inima, nebună, se sfâșie 'n tăcere...*

*Plecat spre tine, robul, cu inima vrăjită,
Iți spune vorbe pline de tațnă și ispătă;
Îar tu zâmbești, ca 'n visuri, ș'aprinsă de noroc
Pecetluești iubirea-ți cu gura tă de foc...*

*...Nu te uită că ochiu-mi s'aprinde peste fire,
Că susfletu-mi se rupe de-atâta fericire—
Nu te uită: sărută-l, sărută-l înainte—
Simțire-aș gura morții pe fruntea mea fierbinte!...*

Z E C E M A I U

*S'aprind lumini lângă lumine
Și flutură steag lângă steag—
Te simți mai viu, mai bun, și-ți vine
Să 'mbrățișezi pe toți, de drag.
E ziua neamului ne'nvinis—
E Zece-Maiu. Tot cerul pare
Un lampadar imens, aprins
Anume pentru sărbătoare.*

*Tărîit de valuri fericite,
Mergi fără fintă, n'ai popas...
Trăsuri și care înflorite
Abia străbat pe străzi, la pas.
Subt arcuri vii de lămpioane
Tot curge lumea, pe 'ndelete—
Copii și zâne din balcoane
Împart surâsuri și buchete.*

*E râs, e farmec, e mișcare...
Rachete — crainici luminoși —
Se 'ntrec să cheme la serbare
Pe zeli toți și pe strămoși.
Și'n seara-aceasta sfântă, plină
De amintiri și de mister,
Durează drumuri de lumină
Între pământ și între cer...*

*Părtaș al fericirii sfinte
Stă Luminatul Craiu de-o parte —
Deodată-i fulgeră prin minte
Vedenii dintr'un câmp de moarte.*

*Un gând a prins să-l înfioare
Și ochii lui se umeziră :
De la obșteasca sărbătoare
Lipsesc acei ce-o pregătiră...*

*O, tară! Astfel îți primeai vultanii,
Când se 'ntorceau pe vueltul furtunii
Biruitori? O, mama! Unde-s anii,*

*Când acvila îți aduceă în ghiare
Fâșii de raze smulse semilunii,
Ori lauri din cununile maghiare?*

ZILE DE DURERE

I.

*Din ce pământ revine oastea oare,
De săngele a mii de vieți stropită?
Văd flamuri — dar nu-i una zdrenjuită;
Văd șoimi — dar nu mai cată fintă 'n soare.*

*Cum? N'o primesc cântări de sărbătoare?
De ce stau toți cu fruntea grea, cernită?
Nu-și mai cunosc oștirea strălucită?
Nu-i nimeni să-i arunce 'n drum o floare?*

— O, soare al iubirii, soare sfinte!
Pân' nu pătrunde 'n vechile morminte,
Răsai deasupra săngelui bogat!

Usucă iute câmpurile roșii,
Să nu priceapă 'n groapa lor strămoșii
Al cui a fost — și cine l-a vărsat.

II.

Departe, 'n țara holdelor bogate,
Acolo unde foamea e regină,
Au fost furtuni — și sânge fără vină,
De la bordeie până la palate...

Iar astăzi, pare liniște deplină;
Dar din adânc vin glasuri înnecate,
Vin rugi, blesteme, cereri de dreptate...
Drumeții trec grăbiți — și se închină.

*Jar de-i pieri sub pietre, ca profeții,
De dincolo de negrul fărm al vieții,
Înnalță spada ta, nestrămutat.*

1

*Dispară-o lume, tron de tron să ardă;
Dar nici o lacrimă să nu se piardă
Din plânsul și din sângele vârsat!*

III.

*Dreptate! Ochii plânși cer să te vadă.
De ce ne uîfi? Nu mai trăești tu, zână?...
Temutul Zevs căzù a vremii pradă
Și fulgeru-i se stinse în fărâna;*

*A Venerii făptură de zăpadă
Încet, încet, s'afundă în ruină...
Apună toți!... Tu, nu lăsă să cadă
Din mâna-ți rece cumpăna divină.*

*Și-mi înflorei în suflet tot mai dragă—
Curată ca surâsul dimineții,
Călăuzind viața mea prieagă ...*

*Dar a venit un craiu din zări străine:
Doinind îmi smulse trandafirul vieții,
Iar spinii i-a uitat în piept la mine.*

S O N E T E

*Spre pruncul ei, spre unicul ei bine,
Mereu se pleacă mama, zâmbitoare—
Și iată... cel dintâi surâs apare,
Ca'n vis, în colțul guriil lui divine.*

*n veci și eu, învins de adorare,
Ti-am îndreptat priviri de patimi pline,
Și inima ce dormită în tine
Se'ncinse de a mea inflăcărare.*

*... iar eu voiu alină tot chinul meu,
Gândind că într'un colț bogat din fire
Tu dintr'un muritor creezi un zeu;*

*Că 'n lumea noastră plină de jelize
A izvorit un strop de fericire,
Din inima ce-am deșteptat-o eu ...*

II.

*Când veți ajunge mâne 'n țări străine,
Să te 'nconjori de râs, de voie bună;
Cu sufletul în tremur, ca o strună,
Să nu mai știi de lacrămi și suspine.*

*Și să mă uiți de tot—că tu ești bună,
Și de-ar ajunge plânsul meu la tine,
Tu n'ai cunoaște fericiri depline,
Căci mila va veni să te răpună ...*

SARCOFAGUL

— DUPĂ VRCHLICKIJ —

O, Hellas, tara artei s'a setei de vieață,
Ce-adânc străbați în lume cu razele mărirei!..
Apollo, zeu ce rupe a veacurilor ceață,
A sărutat Hymetul, în sunetele lirei,
Și aur strecurat-a în mierea de pe vale,
S'a pus căldură 'n inimi, și vinuri în pocale —

Salut, pământ senin!...
Apollo mai trăește
Și vesel atrește
Paharul ceti 'nchin....

.... De mult, intr'o ruină, văzuiu un vechiu cosciug,
Și, până azi, spre dânsul gândirile îmi fug,
Mânate de furtună, asemeni unui stol
Pe sbuciumata mare a vieții dând ocol.
Și mă gândeam cu groază, că nu e nici o punte
Să lege-albastrul slăvii cu hăul mării crunite;
Că fericirea noastră — o stea în fundul mării —
E visul unei clipe și rodul întâmplării...
Și nestatornicia norocului mă'ngliață...
Ce zeu hain dă lumii osândă la vieață?
Și pentru ce eterna minciună a nădejdii,
Când orice clipă este o cursă de primejdii?
Iar când, în susul scării, o treaptă-a mai rămas,
De ce se frânge treapta, la cel din urmă pas?

Cum, oare, troeni-voiu a poeziei floare
Pe vălul ce ascunde genuni îngrozitoare?
Și'n ce chip asprul viscol al soartei omenești
Să-l îmblânzesc cu sunet de harpe îngerești?
Cum să'nsenin eu chipul Meduzei, — și cum, oare,
Voiu da durerii oarbe un nimf de resemnare?
Sub raza cugetării, credința cum s'o predici,
Și cum să sbori, când lutul te-a încărcat de piedici?
Nu-i farmec să 'nfrătească acești eterni vrăjmași!..

*Privește doar o clipă sicriul de Carrara!
Cununi de măzăriche îi impletește Vara;
Iar nimfele blajine și sătirii trufași
Sus, pe capac, s'adună în chipul mândrei hore,
Purtând în bucle brune cununi multicolore.
Năuntru zace mortul: afară, 'n ritm de danț,
Se rupe, se reface înfloritorul lanț...
Năuntru doarme mortul; afară, îndrăzneșii
Cer nimfelor sfioase comoara tinereșii...
Năuntru scrum; afară, e cântec, chiot viu,
Și, desfidând orbește neantul din sicriu,
Bogată, caldă, vie,
Vieața izbucnește în valuri de-armonie...*

CÂNTEC DE NOAPTE

*Repezind în ramuri
Lacrime sirag,
Taînic trece vântul
Prin păduri de fag.*

*Falnic frigamăt vine
Pe înnalte căi,
Crește, se răvarsă
Până 'n fund de văi:*

*Pare că e glasul
Unui vechiu profet,
Din a vremii umbră
Izvorând încet.*

*În puterea nopții,
Fulgere scăpesc
Și-mi descoper vârfuri
Care se clătesc.*

*Nevăzut, în umbră,
Plângere șiul, greu:
Pare că răspunde
Sufletului meu.*

*Vântule, copile,
Codrii ce-i trudești?
Ce-mi tot spui de jale
Și-mi tot prorocești?*

*Dă mai bine àripi
Dorului pribeg,
Să usuce plânsul
Mândrelor din prag!*

*Fulgere, voînice,
Ce-mi tresari din greu?
Ce-mi arăți cărarea,
Ca s'o pierd mereu?*

*Vin'mai bine-o dată
Lin, nemărginit,
Și-mi aşterne drumul
Dorului grăbit!*

*Colo 'n văi e-o casă
Albă ca de nea:
În pervazul ușii
Stă iubita mea.*

*Iși trimete'n noapte
Sufletul trudit —
Chipul în lumină
Pare zugrăvit.*

D O R

*Pustii sănt fările străine —
De ce-am plecat de lângă tine ?
Când tu ești binele meu unic,
În triste zări de ce măntunic ?*

*Necunoscute, oarbe genii,
În graiul dulce al sirenii,
M'au rupt de îngeru-mi de pază,
Pe drumuri fără nici o rază ...*

*Si-a vieții tale stea, iubito,
În giulgiu de nori au învălit-o :
În suflet bun ca o icoană
Deschis-au ne'mblânzită rană...*

*Trist, încărcat de plâns, ca norul,
Jelește-acum în mine dorul ;
Dar toate lacrimile mele
De s'ar schimbă'n eterne stele,
Tot n'aș putea răscumpără
O clipă din durerea ta.*

*... Au cine-a spus că depărtarea
E soră dreaptă cu uitarea ?
Nici despărțirea, nici mormântul,
Nici Cel ce ține 'n mâni pământul
Nu pot să pui e'mpotrivire
Acolo unde e iubire..
Renaște sufletu-mi, din pară,
Ca pasărea cea legendară..*

*Si mândru iși pornește sboru !
Spre sufletu-ți, măntuitorul...
În ceasul nostru de'ntâlnire
Sălbatec plâns va fi prin fire :
La dorul meu de ani, nestinsul,
Va da răspuns tot necuprinsul —
În larg va cuvântă mereu
Furtuna sufletului meu...*

*Când nouii au să detune,
Eu suferința mea ți-oiu spune ;
Când va scăpă sub fulger firea,
Atunci mi-oiu spune eu iubirea ;
Când tot trecutul vei uită,
Blând două guri se vor cătă :
Se vor cătă, vor tremură, —
Închișii ochi vor picură.*

*Pe pieptu-mi mâna ta vei ține —
Răni vechi, răni mute să se-aline...
Stejarii de furtuni s'or frângă —
Noi mai puternic ne vom strângă...*

*În tresărirea de lumine,
Atât de-aproape te voiține,
Că trăsnetul de-ar fi să vie,
Am râde de a lui mânie.
Căzând pe unul, din înalt,
El ar lovi și pe celălăt,
Dar răzvrătirea lui deșartă
Tot n'ar putea să ne despără.*

*Se'ntreabă inima-mi pustie:
De ce-am pornit în pribegie?
Când tu ești singurul meu bine,
De ce-am plecat de lângă tine?...*

FLOARE ȘI GENUNE

*Alături de genuni răsai, o, floare,
Și pari a fericirilor icoană ...
Ce mână te-a sădit, încrezătoare,
Pe margini de prăpastie dușmană?*

*Din adâncime, lelele-fi cântară
Chemări ispititoare, ca 'n povești ...
Și râd fermecător — și cântă iară ...
Tu le asculți, senino, și 'nflorești.*

*Asupra ta, prin neguri și furtună
Al morții duh adese a trecut —
Ce farmece te-au ocrotit, ce scut,
De n'a putut nici el să te răpună?*

*Ca un răspuns al lumii pământești
La zâmbetul de stele al tăriei,
Tu te ridici din lumea vijeliei,
Privești văzduhul, cerul și înflorești...*

* * *

*O, floarea mea! Cu tremur și uimire
Salut avântul tău spre fericire.
De unde l-ai desprins, din ce lumină,
Surâsul dulce, plutitor în vînt?
Cum ai putut rămâne tu senină,
Nesocotind prăpastia veciă,
Ce pentru muritori ar fi mormânt?
Noi, de la rob la purtătorul stemei,
Trăim mânați în veci de dor aprins;
Dar cea mai slabă fâlfâtere-a vremei
Ne sbate facla vieții până stins ...*

*... Noi alergăm, sburăm spre-o rază sfântă,
Pe care-am vrea să o coborim în viață;
Dar cea mai slabă piedică ne îngheță,
Și numai gândul luptei ne însăşimântă...
Și ne înternăm în propria ruină,
Cu inima înnecată de suspin —
Nebuni și orbi! De teama unui spin,
Lăsăm să moară roza pe tulpină ...*

*Noi preamărim umana înțelepciune —
Și care-i este rodul?... Făurim
Atâtea umbre și întrebări nebune,
Prin care-a vieții spaimă o mărim:
Ce-i moartea? Pentru ce împărățește?
Ce ne aşteaptă mâne? Mai târziu?
Ce-i tațna care pururi izvorește
De dincolo de leagăn și sicriu?*

*Și astfel viața ni se risipește:
În mâna care tremură de teamă,
Paharul darului ceresc se varsă
Și, până să-l lipim de gura arsă,*

*E gol — sau plin de-a lacrămilor vamă...
Nebuni și orbi ! Nepricepuți ca vântul !
Noi singuri, noi, ne adâncim mormântul !*

* * *

*...Ci tu rămâi de-a-pururi zâmbitoare,
Neturburată de-al genuinei glas —
Sălbatecă și neștiută floare !
Surâsul tău în suflet mi-a rămas...*

*Invață-mă despreul de primejdii,
Și voi aprinde candela nădejdii,
Pe marginea mormintelor flămânde ;
Dă-mi tu un cer spre care să privesc,
Când de asupra inimii plăpânde
Ai suferinții vulturi se rotesc ;
Și ncrezător în ziua care vine,
Din orice lacrimă mi-aș face-o stea...
Aș înflori, aş străluci ca tine —
Aș fi însuși norocul, floarea mea !*

*Aș vrea să mă avânt în lumi senine,
Dar țelul este sus și drumul greu ;
Ce mult aș vrea să te răpesc cu mine —
Să te sădesc adânc în pieptul meu ... !*

*Tovarăș drag ! Când voi păli de jale,
Străbate-mi gândul cu mireasma ta ;
Când inima va tremură în cale,
Inclină-te, tovarășe, spre ea
Și spune-i tațăna fericirii tale ...*

À M O R

I.

Àmor, drag copil cu toane,
Se-abătu și pe la noi —
Două àripi diafane
Fâlfâeanu pe umeri goi...

Raza lunei visătoare
Din argint ii fese straie,
...De ce fug din cale-i, oare
Mândrele, numai văpăie?

Mai sfioase, mai sirete,
Își duc mânila la față,
Dar, prin degete, cu sete,
Îl privesc, arzând de viață...

Numai o frumoasă, care
Pătimise pe-al lui rug,
Ocolea fără crezare
Dulcele lui vicleșug:

«Cel ce-a pus pateri în tine,
Să aprinzi în inimi dorul,
De-ți luă, copile, sborul
Și-fi da ochi—eră mai bine...»

Râde El: Răutăcioasă!
Mă rănește vorba-ți grea —
Ai noroc că ești frumoasă;
Altfel, zău, m'aș măniă!

*Dar... ca'n veci să nu-ți invie
Zâmbetul cel nemilos,
Răzbunarea mea să fie:
Să 'ntâlnești pe Făt-frumos...»*

II.

*Și, deodată, ea tresare,
Fața ei răsfrângere foc—
Un voinic în drum îi sare
Șo cuprinde de mijloc.*

*Mai de voie, mai cu sila,
Ea-l urmează pe cărări —
De-a lui calde aiurări
Biruită-i iar copila.*

*Se trezesc săruturi mii
Și se sbat la gura-i mică:
Gingași pui de turturică
Prinși la cuibul lor, de vii.*

*..Plâng de drag, iși spun pe nume,
Lacomi sufletele-și sorb
Și se 'nnalță peste lume,
Binecuvântând pe orb...*

III.

*Însă zeul nestatornic
Lângă ei viclean se plimbă...
Pune mânilor pe ornic
Și răpede-a vremii limbă.*

*Si pe când ei se răsfață
În puterea lui măiastră,
El, suflând pe a lor față,
Ii aduce 'n lumea noastră.*

*Sboară-apoi râzând, pribegul,
Altora să-și ducă para —
A! De mi-ai călcă tu pragul,
Cum fi-aș smulge aripioara!.*

FLOAREA OLTULUI

I.

*Cum mă bate-un gând de ducă
Pân'la mândra din livadă!
Dar de ce mi se usucă
Busuiocul din ograda?*

*De trei zile mă dorește .
Mândra inimii mireasă —
Dar de ce se tot jelește
Oltul meu pe lângă casă?*

*Ori îmi spui de cale bună,
Oltule, iubit tovarăș? —
Ori ți-aduci aminte iarăși
De un plâns ce'n noi răsună,*

*Cerul peste noi se'ndoai
Cu plânsori alinătoare, —
Sboară, murgule, prin ploaie —
Nu te teme de vâltoare!*

*De un plâns ca din poveste,
Oltule, iubite frate, —
De un foc ce nu mai este
Și de mândre măritate.....?*

*Dacă-i plânsul pentru mine,
Să-ți dau lacrimi line — line;
Da-ți-aș lacrimi grele — grele,
Dacă-i plânsul pentru ele...*

*Dacă-i plânsul pentru una,
Ce nu-i încă măritată,
Oltule! mă du odată,
Ca fugarul, ca furtuna...*

*Cine-mi ieșe înainte?
Cine-mi luminează pragul?
Este inima fierbinte —
Este dorul meu, pribegul.*

*Îmi desmeardă calu'n grabă
Și'n pridvor ii duce șeaua,
Și, supusă ca o roabă,
Se mlădie ca nuiaua:*

II.

*La căsuța văruită,
Numai cetini legăname.
La căsuța văruită,
Murgul din copită bate.*

*Și-mi răsare la fereastră,
Surioara Cosânzenei —
Floare albă și măiastră
Între florile poienei...*

*Cum ii lunecă privirea
Ca la cerbul cel de-o vară!
Cum o prinde aromirea,
Când o țin la piept, ușoară!*

*Cum se-alătură duioasă,
Ca un porumbel cuminte!
Cum adună ceru'n casă
Cu un sărutat fierbinte!*

*Și mi-alătură mai tare
Bradul și cu ghiocelul
Sîn cea dulce legănare
Iarba-și curmă mijlocelul.*

*E târziu acum. În zeghe,
Dorm doinașii din cavale;
Câte-o stea, căzând de veghe,
Spre culcuș își face cale.*

III.

*....Cine-mi vine cu zăbavă?
Cine-și curmă mijlocelul?
Cine-mi trece spre dumbravă?
Bradul și cu ghiocelul.*

*Cum se leagăna pe cale
Doina'n frunza clătinată!
Cum se leagăna a jale
Și suspină valea toată!*

*Numai luna luminează
Peste vârfuri, ca un sfeșnic—
Numai dragostea veghează,
Ca un ochiu al celui vesnic.*

*Nu e vis. Nu bate-o rază
Rătăcită de la cer,
Ci e mândra, care-așează
Candela într'un ungher.*

*O, aprinde-o și te roagă
Prea curatei îndurări :
Să vegheze vremea 'ntreagă
Peste nouă tări și mări ;*

IV.

*Lângă vad de ape grele,
Dornic, murgul mi-am oprit :
Cuibul drag al vieții mele
Sta în noapte adâncit.*

*Dar în el ce foc tresare ?
Ce mi-aprinden piept scânteii ?
E părere, ori o zare
De lumină'n geamul ei ?*

*Să te fie tot frumăsă
Și copilă, precum ești —
Să urmeze tot miloasă
Dragostele pământești !*

*Oltule cu repezi valuri !
Multe, mândre flori desmerzi —
Dulce le desmerzi la maluri
Și'n vâltoare mi le pierzi !*

*Du-le, Oltule, le mână,
Mândru tresăringă mereu !
Numai una să-mi rămână :
Floarea susținătorului meu !*

*Să revăd mereu tot floare,
Farmec plăcutei dând —
Caldă, vie, râzătoare,
Văile străluminând....*

TORQUATO CĂTRE LEONORA

*Surâzătoare m'ai supus, iubire,
Și dulce mână ta m'a 'ncununat...
Ai fost aieve tu, dumnezeire,
Ori numai te-am visat ?
... Ce vânt a pustit cărarea mea —
Ce pas nebun al soartei ?
Ieri, glasul tău ce-aproape răsună,
Iar astăzi ce departe-i !
Ieri, sceptrul regilor s'al tinerești —
Iar azi toiaugul bietului proscris !
O ! Leonora — cer pe veci închis !*

*Mai dulce decât orice vis al vieții,
Tu n'ai fost vis, tu n'ai fost numai vis:
Mi-o spune asprul cântec al furtunei,
Ce-acum sub frunte-mi s'a deslănguit—
Mi-o spun, șoptind, și frunzele cununei
Ce cu eternul chin m'a logodit! ...*

*Și cât eră de limpede izvorul,
Când a trecut cu setea-i călătorul!
Cum mulțumeam puternicilor zei,
Că se'ndurără să te știu pe tine—
Și cum mă socoteam în rând cu ei,
Când umbra ta trecea pe lângă mine!...
În urma ei, cu dulce 'nfiorare
Plecam ușor pleoapele-arzătoare,
Și ore 'ntregi mă îngână, duioasă,
A visurilor Tânără crăiasă:
Vedeam privirea ta de suflet plină,
Șă frunții tale marmură senină,
Bogatul păr ce'n unde lucitoare
Cădeă pe umeri, — pașii tăi, măreții:
Biruitorul mers al frumuseții
Ce-a răsărit din valuri legendare...*

*Trăeam visând... Nădejdea, lângă mine,
Îmi presără cărarea cu lumine...
O stea de-argint, în păru-i lucitor—
Pe umeri albi, aripi nerăbdătoare:
Așă mergea 'nfrășită cu-al meu dor
Copila cea etern surâzătoare,
Cu brațul alb intins în viitor...
Trăeam visând: Acesta e Amorul?
Dar unde-i arcul lui, săgetătorul?
Și unde-i rana'n veci nevindecată?
... Un gând abiș pătruns—
Un glas din cer, ce cauță răspuns
În două inimi gemene deodată—
O muzică-auzită
În somnul cel mai drag al dimineții,
Și care peste viața ta răpită
Adie-atât de bland, de lin, a-lene,
Atât de dulce o topește toată
În lumi aeriene,
Că n'ai mai vreă să te deștepfi vr'odată—
Și tremuri să nu stee cântăreții,
Să nu recazi în frânele vieții...
Ah, cine i-a gonit? De ce tăcură
Atât de fără-veste cântătorii?
Când m'am trezit, când ochii mei văzură—*

Nădejdea 'n zare se pierdeă cu norii.
Rămâi ! Rămâi !

Dar umbra nu se 'ndură ...

Şi'n gândul meu, cu vuie de vâltoare,
Se impleteșc dureri și sărbătoare —
Tot ce-am visat și toate câte fură ...
Şi'n veci nu voiu putea, din amintire,
Să sting strălucitoarea ta icoană,
Întâiul fulger, cea dintâi privire,
Din care-atunci sorbeam dumnezeire —
Iar azi durere pentru vechea rană !

... Vibrà de dulce freamăt tot palatul :
Pe fețe — râs zglobiu ; în ochi — văpaie ;
În arcuri — salbe de lumiini vioale ;
Iar crini de-argint și trandafiri ca para
Îmbrăfișau coloanele ... Ferrara
Sărbătoareă mărirea ei de pace.
Deodată — par că nimeni nu respiră,
Şi, din tăcere-adâncă, se desface
Un glas de înger, însoțit de liră :
În corzi de-aramă, mânilor vrăjite
Aci fugneau, aci se 'ngemăneau,
Iar frunțile pe mâna se lăsau —

Prelung, priveghietori îndrăgostite
Din sufletele noastre răspundeau ...
Urzeam din nou la visuri înmiuite,
Ce niciodată nu sănt împlinite —
Şi toate cu putință ne păreau ..
Ci tainic ochii tăi mă 'nvăluiră :
Un negru văl căzù pe lumea toată —
Din tot ce-a fost, n'a mai rămas, deodată,
Decât, ca'n fund de zări, doi ochi ş'o liră —
Şi sufletu-mi ce'n ritmul ei respiră.

... Icoanele s'alungă'n mintea mea :
Ocrotitori și albi, deasupra ta,
În dulcele suspin al adierii,
Se legănau salcâmii primăverii,
Şi, clătinându-şi vârfurile 'n floare,
În mii și mii scântei tremurătoare
Sfârmau lumina soarelui de Maiu .
Pe crengi, pe flori, pe chipul tău bălaiu ...
Pe-a frunții tale marmură sentină
Lumiini și umbre se-alungau ... Păreă
Că îngerul ascuns în umbra ta
Te măngâie, cu mâna-i de lumină,
Pe păr, pe ochi, pe lângă tâmpla fină ...

*Simfiu atunci, cât de frumoasă ești,
Ş'un val de foc mă 'nvălui deodată,
Iar inima-mi se strânse, fulgerată
De gândul: Pentru cine înflorești ?
Tăcut m'apropiïu ... Tu, ca'n vis, mă cerfi :
« De ce aşă târziu și trist, Torquato ? »
Și dulce m'amenințî, zâmbind mă ierți —
Și tarăsi fruntea mea ai luminat-o ...*

*Orbire ! Cânt nebun de visător
indrăgostit de propia-i ruină !
Cum a putut o rază de lumină
Să turbure cel mai curat izvor ?
Au cine-a spus că zeii sănt senini ?
Întreagă ura lor am cunoscut-o !
Orbit de fulgere, reintru lin
În liniștea ce-o clipă am pierdut-o ...
Un joc e tot ! Fugara fericire
Îmi pare o cerească povestire,
Pe care-am auzit-o, lăcrămând,
Din graiul dulce-al mamii picurând.*

*Ci iată ! Se sfârșește blandul mit ...
Povestitorul merge să se culce —
Luminile se sting —*

*Ce cântec dulce
Trecu pe drum ? Zâmbind, am adormit
Cu lauri pe frunte, ca în zori
Să mă deștept cu spini în locul lor ...*

POPORUL

I.

...Cine trece pe poteca dintre moarte și viață?
E un neam, ce-avu pe vremuri o slăvită dimineață.
Neam al meu! A morții cruce tu o duci de voie-bună:
Printre veacurile mândre ai avut și tu cunună,
Dar ai risipit-o singur, împărțind-o tuturora,
Cum împarte raze cerul, când s'arată aurora...

Mândre-s plaiurile tale, fără mândră între toate!
Și frumos se 'ndoiaie cerul peste văi și peste sate;
Dar, oricât scăpesc pe tine plaiuri, cer, întreaga fire,
Tristă ești și neferice, căci la noi nu e iubire...
Și flăcăii tăi sănt harnici, holdele iți sănt bogate,
Și copilele-ți duioase par că sănt domnișe toate—
Dar zadarnic strângi la sănu-ți mii comori de fericire!
Doina ta e numai lacrimi — căci la noi nu e iubire...

Cine-i cel ce dojenește boul care nu se 'ndură
Să mai ducă la hrăparefi cele bune pentru gură?
Cel ce tremură pe sloată, cel ce cade de arșiță?
Cel ce vine cu căciula la o poartă de domnișă;
Cel ce numai de-o cămașă pentru 'nmormântare strângă,
Din ce țese, din ce coase, din ce spânzură pe dânsul,
Din ce aurul ii svârle, ca să-i amuțească plânsul...?

Cine-i cel ce se jelește că i-e masa 'nlâcrămată?
Că nu-i vită în ogrădă, că nău-i pită în covată;
Că, la cel ce hodinește, chinul n'are nici o plată;
Că la sănul mamei pruncul e-o pelincă înghețată,

Că la cer nu e nădejde, că la inimi nu-i crezare —
Că din leagăn i se cântă cântecul de 'nmormântare?...

Pâine! Și pământul negru îl cuprinde pân'la glesne...
Pâine! Până la genuche se ridică țărna, lesne.
Și încet-încet pământul îi ajunge pân'la gură :
Îi aude rugăciunea vechiul tată — și se'ndură
Să-i întindă-această pâine, care satură pe veci...
Asta fi-e povestea, frate pân' cobori în tăniți reci!

II.

Cum am să cert osândă soartei tale,
Neam al răbdării, vecinic al răbdării?
Cum am să iert pe cel răpus de jale,
Când singur s'a plecat, supus, pierzării?

Pe leul care geme în robie,
Când ar putea c'un răcnet de mânie,
Să sfarme închisoarea 'n care pieră —
Pe-acela nu-l plâng eu!
Flămândă și nevolnică putere!
Nu-ți dăruesc nici un suspin al meu...

Voi, Basarabi! Boieri de-odinioară!
Voi sănțeți astăzi cei mai fericiți,
Că nu vedeți cum a primit să moară
Războinicul din timpii străluciți...

Cum am să uit eu vremea de-altă-dată,
Când îl priveați c'un suflet mai frățesc,—
Când nu-i goneafă din piept mândria toată,
Nici cântecul din pragu-i părintesc?...

Cum am să uit acèle vremi de-avânturi,
Când el intră în flacări ca furtuna
Și cu veliții împărțea cununa
Și prăzile învinSELOR pământuri?

Când se 'ntorceă, în rând cu voi, din lupte,
Cu fruntea înnecată 'n strălucire,
Și, printre suliți lungi și steaguri rupte,
Cântați moșiei imnuri de iubire;

Când, din chilia lor, arhipăstorii
Călăuzeau pe Domni pe căi cuprinse
Și binecuvântau învingătorii;—
Iar în oțelul spadelor aprinse
Zări nouă, râzătoare tuturora,
Își răsfrângneau, mărețe, aurora...?

* * *

Proptit în coasă l-am văzut odată
Cu pieptul gol, cu fruntea'nnourată,
Cu pletele în vânt...
Șalăturea de muta lui mânie
Femeia lui părea o vijelie
Cu mii de morți în fiece cuvânt—
Iar un copil, plângând pe lângă mamă,
Se tot lipsea de haïna ei, cu teamă...

Și mai puternic l-am văzut alt'dată,
Privind spre-al fericiților castel,
Spre care nouri negri se arată.
Și negrii nouri el ii răscolea,

*Si fulgerul din ochii lui porneă,
Iar tunetul eră cuvântul urii...
El stăpâneă puterile naturii,
Cu sufletul său larg și răzvrătit —
Iar coasa lui scliceă din depărtare.
Un fulger imblânzit,
Picat din cer la asprele-i picioare...*

*Ce mână a Destinului, o, frate,
Te-a aruncat pe drumul cel de pară?
Ce dor de luptă și de libertate
Te-a ridicat, la glasul din afară?*

*...Așă te-am vrut, în visul meu fierbinte!
Așă am pus pe visul meu coroană!
E ne'ndoelnic! Brațe de Romană
Te-au legănat, în cântec de morminte...*

* * *

*Pe 'ntinsul tării, cine zace, oare.
Acolo unde vin de-a-valma norii?
Isuse! Răii sănt învingătorii —
Mi-o spune glasul celui care moare
Si plânsul mamei lui și al surorii...*

*Ceresc copil, venit spre mângâiere!
Tu, ce-ai murit pe cruce iertător,
De ce n'ai dat și robilor putere,
Să-și ducă fără mîrmur chinul lor?*

*«Adânc ne 'nghite noaptea fără mâne,
«Și nicăiri o rază nu zărim —
«O, vino! Vin! Nu ne lăsă, Stăpâne,
«Cu blâstemul pe buze să murim...*

*«O, vino iar în cuibul de păcate,
«Să smulgi din mâni haïne biciul greu.
«Coboară iar — și adu-ne dreptate,
«Să știm, și buni și răi, de Dumnezeu!...*

*Iar plugul se înfige 'n brazdă iară,
Pe drumul tras de boul cel cumintă —
Și 'n urmă vine doina seculară,
Cu mai puține lacrimi ca 'nainte...*

*O, ne-a surâs și nouă mila sorții!
Cum să cobor pe negre, triste căi?
Eu cel dintăi să mor! Eu cel dintăi
Să duc solia sfântă'n lumea morții!*

III.

*Cel ce-a căzut în câmpul fării mele
E poate-acuma pulbere aieve;
Dar în cuprinsul măntuit de rele
Copacul vecinic urcă alte seve...*

*Cum crește iarashi iarba 'ntinierită!
Cum cântă toate luncile în floare!
Cum se deșteaptă firea 'n veselită,
Și râde soarele a sărbătoare!*

*Dormiți de-acum în pace, umbre sfinte,
Voi cei mai buni, voi cei mai dragi ai lumii —
Voi ce-ași căzut la pieptul cald al mumii,
Și n'ași avut nici cruce pe morminte!*

*Ah, cum să vă 'ncălzesc la sănu-mi, cete?
Cum să v'arăt ce e la vatra voastră!
Duios răsună cântece încete,
De la Carpați la Dunărea albastră...*

*Priviți ! Priviți, cum râde tot pământul !
Palate și bordeie se 'nfrățesc —
Cu florile ce vi le-a dat mormântul
Nepoții voștri azi se'mpodobesc...*

*Jubire, tu, a lumilor coroană
Tu, vecinică, dumnezească floare !
Cât plâns, cât sbucium, câtă săngerare,
Pân' să răsari în inima umană !*

*Căci astfel este scris în cartea sorții :
De la întâiul leagăn la morminte, —
Să treacă lutul prin durerea morții,
Iar sufletul să meargă înainte.*

*Și pururi încercata omenire
Să uite toate spaimele ce fură —
Și să încheie bland, cu o zâmbire,
Acolo unde a purces cu ură...*

DESPĂRTIRE

*Domnița mea cu nume adorat
De îngeri și de oameni !
În calea cui ? În care inimi seameni
Lumina zâmbetului tău curat ?*

*Când am plecat, în ceasul cel din urmă,
Plângere în mine inima, de mult :
Păreă că universul tot se curmă,
Și eu durerea lumilor ascult ;*

*Șun gol, în mine, se făci deodată,
De nu-l pot umple slăvile cerești —
Acest pământ bătrân, tăria toată,
Iubire! numai tu le sprijinești.....*

*Și spus-am ochiului meu trist: Privește!
Cuprinde-o toată și'n străini o ia!
De-acum și până totul asfințește,
Nici umbra celei dragi nu vei vedea.*

*Și spus-am brațului: Îmbrățișează!
Înlănțue-o la pieptul meu de foc!
De-acum și până stinge-a lumii rază,
Nu vei cuprinde cel mai trist noroc.*

*De-acum voiu sta cu brațele deschise
Și nici o umbră nu le va 'ncălzi —
Și voiu dori s'o văd măcar în vise,
Și nici acolo nu va străluci....*

* * *

*Și, poate, de eram un rege-al lumei —
Un geniu care sgudue pământul
Când își rostește 'n graiu de foc cuvântul,
Cununa de stejar ar fi ascuns
A frunții mele vecină paloare —
La dorul meu eu poate-aflam răspuns,
O, dulce-a suferinții mele floare!*

*Sau de-aș putea, pe-a gândului aripă,
Să mistuiu depărtarea într'o clipă!
În ceasul trist când mă supune dorul,
La casa voastră să mi-astămpăr sborul:
Găsind din nou în vorba-ți caldă, bună,
Al fericirilor pierdut ecou,
Ca norul ce s'aprōpie de lună
Vieața mea ar străluci din nou.*

*....Dar, poate, ori pe care treaptă-a scării
Te-ar împietri vieața 'nșelătoare;
De-ți dăruește gloria orbitoare,
Ori noaptea fără capăt a uitării;*

*De plângere lacrămi dorul, de departe,
Ori subt privirea celei fără seamăn, —
Deopotrivă i' mpletit cu moarte
Amorul care nu-i nădejdii geamăn,*

* * *

*O, stelelor! Cum prinde licuriciul
Să rătăcească'n voia lui, aprins,
De cum se lasă noaptea'n necuprins —
Așă v'aștept cu sete scânteierea:
Să coborîti pe văi tăceri adânci,
Să rătăcesc pe-ascunse căi, pe stânci,
Și singur să-mi hrănesc nemângâierea.
Cu mii de visuri să împodobesc
Icoana vie-a frumuseții sale —
În orice rază-a voastră s'o zăresc;
Să-mi fugă orice gând, pătruns de jale,
În jurul chipului dumnezeesc,
Așă cum voi vă frământați acuma
În preajma lunei blânde din senin;
Cum sboară mii de vieți de-o clipă, seara,
În jurul unei singure lumini,
Pân'le trimite moarte dulce para...*

*Și merge astfel cel robit durerii,
De propria lui umbră însoțit,
Să spună nopții, vântului, tăceril,
Povestea lui de dor nemărginit,
Pân'se'mblânzește rugul amintirii
Și lin se pleacă stelele spre sfîns,
Iar în sălbateca grădină-a firii
Se umplu ochii florilor, de plâns.*

*Și se tot duce, cât e depărtarea,
Pe stânci, ponoare, tańnice cărări,
Pân'tace în frunziș priveghetoarea,
Cu pieptul sfâșiat de suspinări,
Și, obosită, trece ciocârliei
Neisprăvitul plâns al nebuniei,
Să-l schimbe'n vii și vesele cântări.*

*Atunci se-oprește, sfărâmat de cale,
Și cheamă somnul, care l-a uitat:
Lin, râzător și binecuvântat,
Ca'n zilele copilariei sale.*

*Si iată! vine el, trimisul sorții,
Purtând în ochi un strop din marea morții.
... Adormi ușor, adormi adânc, visează
Că luminosul ieri tot mai durează,
Și uită că și-e viața sfâșiată —
Între-amândoi să vecinicia toată.*

C U P R I N S U L

CUPRINSUL

	Pag.
Iusus	5
Din depărtare	11
Ecouri	14
Plânsul lui Adam	17
Ideal	22
Noapte	25
În fața altarului	29
Trei sburătoare	30
În peșteră	33
Spre Bucovina	35
Șoapte	37
Cântec	42
Legenda unei stânci	45
April	47
Înseininare	53
Printre lacrâmi	57
Noapte de vară	59
Dura lex	68
Către lnes	71
Chemare	78
Prometeu	78

Pag.

Către pace	82
Celei aşteptate	90
Părâul si floarea	92
Logodna	97
Zece Maiu	99
Zile de durere	102
Sonete	108
Sarcofagul	112
Cântec de noapte	115
Dor	119
Floare și genuine	123
Amor	128
Floarea Oltului	135
Torquato către Leonora	145
Poporul	152
Despărțire	163

ERRATA

La pag. 34, la versul al 2-lea din strofa a 3-a, să se pună o liniuță între *răpună* și *orice*.

La pag. 47, în versul întâi, în loc de *Iu* trebuie *In*.

„ „ 85, „ „ al 3-lea, de sus, trebuie ștearsă virgula după *inchinatii*.

La pag. 108, în versul al 4-lea, de jos, în loc de *n* trebuie *In*.

„ „ 112, „ „ întâi, de jos, în loc de *ceti* trebuie *ce ti*.

Cerna

POESII